

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

M. Tvllivs Cicero Mannvcciorvm Commentariis Illvstratvs antiquaeq. lectioni restitutus

Continens Libros III. de Officijs, Dialogus de Senectute, de Amicitia,
Paradoxa, Somnium Scipionis, ex VI. lib. de Rep.

Cicero, Marcus Tullius

Venetiis, 1583

Iacobi Critonii Scoti Ad Clarissimum uirum, Patritium Venetum, Ioannem
Donatvm

[urn:nbn:de:gbv:45:1-770616](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-770616)

IACOBI. CRITONII
SCOTI

Ad Clarissimum uirum, Patritium Venetum,

IOANNEM · DONATVM

Ode.

DV^M cupidus, tumidusq. Deo tua dicere facta,
Donate, quaero, maxime;
Mens desiderii ardet, sed lenta fatiscit
Sub corde uirtus anxio.
Non tenui tentanda uidens freta turbida uelo,
Tardoq. Pontum remige,
Compresso feruore semel sub pectore anhelio
Labore desisto graui.
Sed nihil intonsus frustra mihi Cinthius umquam
Suasit, uel alta numina.
Ergo Deum, & doctas saepe in mea uota camoenas
Rursus inuoco furens.
Tum mens euehitur multa seu candidus aura
Olor leuatus euolat,
Praepetibusq. petit uolitans sublimia pennis,
Magnumq. inane diuidit.
Victorem armatae flammis si Musa Chimerae
Canora uatis extulit,
Siue trucidantes immania monstra, uel ipsum
Natum Marinae Tethyos,
Aut Anchisadem, Priameiumq. Hecora grande
Carmen poetarum beat,
Si uiuunt Theronque, Hieronque, atque Ithacus ille,
Ob uana Clari ludicra,
Quos numquam obscura sub nube silentia condent
Obliuiosa Tartari,
Hoc opus o uestrum, Musae, est. mihi cingite frontem,
Tempusq. Lauro Apollinari.
Nec deerit diuos inter, regefq. deorum
Genus, Donato gloria.

JACOBI CRITONII

Ab Christianis uirum Patrum Venerabilium
IOANNEM DONATVM
Ode.

DVM cupidus, amibulq; Deo tu dicere facta,
Donare, quareo, maxime;
Mea si dederis arde, sed tanta fatig;
Sub corde uirtus anxio,
Non tenui tentanda uictus fides amida ucto,
Tardus, Potum remige,
Composito terrore semel sub pectore aniclo,
Labe deillo graui,
Sed nihil intentus fessis mihi Cinctus unquam
Sua, uel alia numina,
Ergo Deum, & d. Das saepe in mea uota canoens
Rurus inuoco furcas,
Tum mens cecidit, multa seu audidus aus
Osculans euolat,
Paeperitudo, perit colere, solimna penita,
Magnum, rene dicit,
Victorem armatae flammis & Mula Chimerae
Canora uaris exultis,
Sine fructibus inuaria monita, uel ipsam
Nana Martine Tebyos,
An Archidam, Praximand, Hectoris grande
Camen potera uerit,
Si uiam, Thronque, Hieronque, xique thacur ille,
Opus Christi hactis,
Quos nunquam obliuiscas sub nube flectis cadent,
Olliola Tanti,
Hoc opus o bellum, Mula, est, mihi cingit frontem,
Tempus, Lato Apollinari,
Ite decurruos inuic, respice, deorum
Genus, Donatogloria

M. TVLLII. CICERONIS CATO. MAIOR

VEL DE. SENECTVTE AD. T. POMPONIVM. ATTICVM

Dialogi personae, SCIPIO. CATO. LAELIVS

CICERO

TITE, si quid ego adiuro, curam ue leuassō, Quae nunc te coquit, & uersat sub pectore fixa, Ecquid erit praemi? licet enim uersibus ijsdem mihi affari te, Attice, quibus affatur Flaminiū ille uir, haud magna cum re, sed fide

plenus. quamquam certo scio, nō, ut Flaminiū, sollicitari te, Attice, sic noslesq. diesque. noui enim moderationem animi tui, & aequitatem; teq. non cognomen solum Athenis deportasse, sed humanitatem, & prudentiam intelligo. & tamen suspicor ijsdem rebus te, quibus me ipsum, interdum grauius commoueri. quarum consolatio & maior est, & in aliud tempus differenda. nunc autem mihi uisum est aliquid ad te de senectute conscribere. hoc enim onere, quod mihi tecum commune est, aut iam urgentis, aut certe aduentantis senectutis, & te, & me ipsum leuari uolo. etsi, te quidem id modice, ac sa-

pienter, sicut omnia, & ferre, & laturum esse, certo scio. sed mihi, cum de senectute uellem aliquid scribere, tu occurrebas dignus eo munere, quo uterque nostrum communiter uteretur. mihi quidem ita incunda huius libri conscriptio fuit, ut non modo omnes absterferit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam, & incundam senectutem. numquam igitur satis laudari philosophia poterit: cui qui pareat, omne tempus aetatis sine molestia possit degere. Sed de ceteris & diximus alias multa, & saepe dicemus. hunc uero librum de senectute ad te misimus. omnem autem sermonē tribuimus non Tithono, ut Aristo Chijs, ne parum esset auctoritatis in fabula; sed M. Catoni seni, quo maiorem, auctoritatem haberet oratio: apud quem Laelium, & Scipionem facimus admirantes, quod is tam facile senectutem ferat, ijsq. eum respondentem. qui si eruditius uidebitur disputare, quam consuevit ipse in suis libris; attribuito Graecis litteris, quarum constat eum perstudiosum fuisse in senectute: sed, quid opus est plura? iam enim ipsius Catonis sermo explicabit nostram omnem de senectute sententiam.

EXPLANATIO

ATO MAIOR? de huius Dialogi inscriptione ipse Cicero in Laelij proemio. Maior, autem addidit, ad Minoris differentiam. nam minoris quoque laudem Cic. scripsit. ex quo Caesar Anticatoem litteris mandauit. Vide Plutarchum in Cicerone. DE SENECTVTE? M. Terentius Varro librum & ipse scripsit, Tithonum, περὶ γήρας. Demetrius quoque Phalereus περὶ γήρας nominatur a Laertio. O Tite, & Versus antiquorum poetarum apud Cicronem saepe insertos reperiri, scribit Quintil. lib. i. cap. 3. de quo uide ipsum Cicronem lib. ii. de Orat. SI QUID? nonnihil, aliquantum. debebat hoc amicitiae mutuae, cuius officium est, tam mutuo admonere, quam omnia communia reddere. ADIURO, & sic lego, pro, Adiuuero, quod legitur in uetere meo: & in alio item scriptum esse, Langius notat, reliqui omnes uiginti, (nam in hoc libro emendando uno & uiginti uerborum scriptis, meis) ADIUTO. Adiurit, Ter. Phorm. act. 3. sc. 3. LEVASSO, & pro, Leuauero. antique dictum. sic, Nemo se-